

Пудель Джимсик лежав на своєму улюбленому зеленому пуфику і бачив сон: «Джимсику, давай до нас! Ось м'ячик, лови, забирай!» – гукали йому у сні. Радісний та захеканий песик доганяв друзів. Сонячні промені стрибали по травичці, яка виблискувала після теплого літнього дощика. Це були миті щастя. Миті, коли він не почувався самотнім.

«Як шкода, що це мені лише сниться», – почало крутитися в голові Джимсика, бо він майже прокинувся та вже розумів, що зараз розплющить очі і чари зчезнуть... Він побачить свою кімнату, улюблений рожевий м'ячик, але й далі не матиме друзів.

Песик потягнувся. Він повернувся з такого гарного сну в реальне життя, де в нього не було жодного приятеля. Наш Джимсик був надто сором'язливий і невпевнений у собі, тому боявся знайомитися з новими собаками. І, якщо чесно, то боявся ще багато чого.

Визирнувши у вікно, він побачив сусідів – двох шпіців, які про щось сперечалися.

«Це моє! Ні, це моє!..» – долинала через вікно їх суперечка, що майже доходила до бійки. Однак насправді Нік та Арчі ніколи не билися, вони були друзями, хоча й часто не могли поділитися якоюсь іграшкою. «От би мені бодай трішки цієї впевненості та сміливості», – Джимсик дивився на задиркуватих шпіців із заздрістю...

Аж раптом песик відчув, як сонячний промінчик залоскотав йому носика. Так сильно, наче це й не промінчик, а мама чи тато. Пудель тричі пчихнув і враз відчув дивне й досі не знає піднесення та впевненість у бажанні змінити своє життя. Він не дасть страху перемогти! Він нарешті підійде до когось і познайомиться, а можливо, вони стануть згодом найкращими друзями. Це ж його найбільша мрія – мати друга, з яким можна робити стільки цікавого: сидіти біля вікна і дивитися, як краплі дощика стікають швидкою, або наввипередки забігати

на улюблену гірку в парку, обговорювати смак яблучних чипсів. Із другом можна ганяти голубів, стрибати по калюжах, ходити на мультики чи кататися на скейтах. Друг підтримає, коли тобі сумно, і ніколи не насміхатиметься. Другові можна довірити всі таємниці і бути певним, що він нікому не розповість. Друг – це класно. Думки роїлися в Джимсиковій голові, а з ними росла і віра в себе.

Песик зібрав усю сміливість, підняв хвоста і вирушив на пошуки.

А це було непросто! Окрім сором'язливості, Джимсик страждав і від власної боязливості. О, скажете ви, усі собаки мають бути сміливими! Але це не зовсім так. От подивіться, якою зазвичай є дорога Джимсика до парку. Спочатку він